

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Gfv.III.30.041/2026/11. szám

A tanács tagjai: Salamonné dr. Piltz Judit a tanács elnöke

Dr. Zumbók Péter előadó bíró

Dr. Bajnok István bíró

Dr. Farkas Attila bíró

Dr. Gáspár Mónika bíró

A felperes: Felperes1

(Cím2)

A felperes képviselője:

Dr. Sándor Ügyvédi Iroda

(Cím3,

ügyintéző: dr. Sándor Sz. Zsolt ügyvéd)

Az alperes: Alperes1

(Cím1)

Az alperes képviselői:

Biczi és Turi Ügyvédi Iroda

(Cím4,

ügyintéző: dr. Turi György ügyvéd)

A per tárgya: bérleti díj megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.217/2023/4-II.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Budapest Környéki Törvényszék 7.G.40.382/2021/44.

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálatot megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat engedélyezése szempontjából lényeges tényállás

[1] A felek között 2013. május 29-én határozott idejű bérleti és üzemeltetési szerződés jött létre.

[2] A szerződés 11. pontjában rögzítették, hogy a bérleti díj éves mértéke az árhatóság által a szolgáltatási díjba beépített amortizációs kulcsok alkalmazásával megállapított összeggel egyezik meg. A 12. pontja szerint a közműves ivóvízellátás, valamint a közműves szennyvízellátás és tisztítás díját 2012. július 1-jét követően a Hivatal javaslatának figyelembevételével a víziközmű szolgáltatásért felelős miniszter külön rendeletben állapítja meg. A 13. pont alapján a bérlő a szolgáltatást igénybe vevő új felhasználókkal a szerződés hatálybalépését követően szerződést köt, és az általa végzett szolgáltatás ellenértékeként az azt igénybe vevőktől külön hatósági árnak megfelelő szolgáltatási díjat szed.

[3] A Hivatal a 2014. január 29-től 2014. július 29-ig tartó időszakra a felperes közműves szennyvízelvezetési és tisztítása vonatkozásában közérdekű üzemeltetőként az alperest jelölte ki. A kijelölés időszakára irányadó díjat 22.889.000 forintban határozta meg.

[4] A felperes által kiállított díjbekérők alapján az alperes a bérleti díjat nem fizette meg.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[5] A felperes keresetében 419.717.000 forint + ÁFA és ennek törvényes késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozása szerint a víziközműszolgáltatásról szóló 2011. évi CCIX. törvény (a továbbiakban: Vksztv.) 31. §-a alapján a bérleti, üzemeltetési szerződés esetében a víziközmű üzemeltetési jogának gyakorlása kizárólag használati díj fizetése ellenében folytatható. Állította, hogy a szerződés 11. pontjában a felek egyértelműen és pontosan meghatározták a bérleti díjat, amellyel egyezően állapította meg a Hivatal a víziközműrendszerek használatáért fizetendő díj mértékét. Vitatta, hogy a miniszteri rendelet kibocsátásig ne lenne mód a felek közötti elszámolásra.

[6] Az alperes ellenkérelmében a módosított kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a használati díj összegszerűségét megalapozza a Hivatal kijelölő határozata, mivel annak indokolása szerint a közérdekű üzemeltetői kijelölés időszakára fizetendő használati díj számításának módja nem felel meg a bérleti szerződés szövegének, illetve a díjszerkezetre vonatkozó díjrendelet hiányában nem igazolja a Vksztv. 1. § (1) bekezdés h) pont teljesülését. Álláspontja szerint a díjrendelet megalkotásáig a Vksztv.-ben meghatározott költségek elszámolására átmeneti módot kell találni.

[7] Az alperes viszontkeresetet is előterjesztett, amelyben kérte, hogy a bíróság kötelezze a felperest 34.542.943 forint + ÁFA megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy a 2014-2017. évek tekintetében elvégzett fejlesztési munkák elszámolására nem került sor.

[8] A felperes ellenkérelmében a viszontkereset elutasítását kérte. Azt állította, hogy a követelés a keresettel érvényesíteni kívánt joggal nem azonos jogviszonyból ered, így a viszontkereset előterjesztésére az alperes által előadott jogalapon és tényállás mellett nincs lehetőség. Ennek megállapíthatatlansága esetén a jogalapot elismerte, azonban annak összegszerűségét továbbra is vitatta. Álláspontja szerint az elvégzett munkálatok túlárzottak, azok megtérítése törvény erejénél fogva kizárt; egyebekben pedig az alperes által csatolt kimutatások ellenőrizhetetlenek.

[9] Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes a felek között létrejött bérleti-üzemeltetési szerződés alapján használati díj fizetésére köteles.

[10] Az ezt követően meghozott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 413.375.500 forint + ÁFA használati díjat; és ebből 31.707.500 forint + ÁFA után 2015. január 1-jétől, 76.101.000 forint + ÁFA után 2016. január 1-jétől, 115.125.000 forint + ÁFA után 2017. január 1-jétől, 111.000.530 forint + ÁFA után 2018. január 1-jétől,

78.912.000 forint + ÁFA után 2019. január 1-jétől a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt értékű kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 43.869.538 forintot.

[11] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság végzésével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett, az alperest marasztaló részét – a teljes perköltségre kiterjedően – hatályon kívül helyezte, és e körben az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Határozatának indokolásában rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabályt sértett, amikor a kereseti kérelmen túlterjeszkedve, és a korábban meghozott közbenső ítéletből eredő egyszerű kötüerőt és anyagi jogerőhatást is figyelmen kívül hagyva az alperest a felperes részére használati díj megfizetésére kötelezte, egyúttal elbírálatlanul hagyta a felperes bérleti díj megfizetése iránti kereseti kérelmét. Rögzítette, hogy a szerződés 11. és 12. pontjából egyértelműen kitűnik, hogy a felek szerződéskötéskori szándéka arra irányult, hogy a bérleti díj összege ne a vagyonértékelésben meghatározott amortizációval egyezzen meg, hanem az kifejezetten a rendeletben szabályozott, ezáltal a fogyasztó részéről az alperesnek fizetendő szolgáltatási díjba beépülő amortizáció összegéhez igazodjon. Mivel azonban nem áll rendelkezésre adat arról, hogy az alperes a teljes bérlet tartama alatt milyen szennyvízdíjat számlázott ki, és ebből mennyi az amortizáció összege, ezért erre nézve további anyagi pervezetést, és – indítvány függvényében – szakértői bizonyítás lefolytatását tartotta szükségesnek.

[12] A megismételt eljárásra meghagyta az elsőfokú bíróságnak, hogy az új eljárást az érdemi tárgyalási szaktól kezdődően kell lefolytatnia, és tájékoztatást kell adnia a feleknek a szakvélemény elkészítéséhez szükséges adatok hiányáról és a felperes által csatolt magánszakértői vélemény aggályos voltáról, valamint a felek szerződéses akarata szerinti bérleti díj igazolására való alkalmatlanságáról. Előírta, hogy az elsőfokú bíróságnak ezt követően kell határoznia a kereseti kérelemről, avagy lehetőséget biztosítania a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 304. §-a szerinti perbeli cselekményekre, esetlegesen a 305. § b) pontja vagy a 307. § (1) bekezdés b) pontja szerinti bizonyításra. Meghagyta továbbá az elsőfokú bíróságnak, hogy figyelemmel kell lennie arra, hogy a felperes keresetében bérleti-üzemeltetési szerződésből eredő bérleti díj iránti igényt érvényesít, amely követelés jogalapjának megalapozottságát jogerős közbenső ítélet állapította meg; bizonyítás ezért csak a követelés összege vonatkozásában folytatható, és az elsőfokú bíróságnak az érdemi döntésében a kereseti követelés összecszerűségéről kell határoznia.

[13] A felperes a megismételt eljárásban módosított keresetében 380.507.000 forint + ÁFA és annak késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[14] Az alperes ellenkérelmében a módosított kereset elutasítását kérte. A korábbi ellenkérelmében foglaltakat kiegészítette azzal, hogy mivel a használati díj összecszerűsége nem meghatározott, ezért a konkrét összegű bérleti díj fizetése lehetetlen. Állította, hogy a díjrendelet hiányában az amortizációs kulcsot sem tudja meghatározni. Állítása szerint a kiegészített magánszakértői vélemény továbbra sem alkalmas arra, hogy annak alapján a bérleti díj megállapításra kerüljön, mivel a szakértő a számításának alapjául nem a neki fizetendő szolgáltatási díj mértékében lévő amortizációt tekintette, hanem a társasági adóról és az osztalékadóról szóló törvény (a továbbiakban: Tao tv.) 2. számú melléklete szerinti

amortizációs kulcsok alkalmazásával történt számítást ellenőrizte. Meglátása szerint ez a módszer nem vezethet a felek szerződéses akarata szerinti bérleti díj megállapíthatóságához; egyben ellentétes a másodfokú bíróság által meghatározott alkalmazandó módszertannal is.

Az első- és másodfokú ítélet

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 380.507.000 forint + ÁFA bérleti díjat és ebből 31.708.000 forint + ÁFA után 2015. január 1-jétől, 76.127.000 forint + ÁFA után 2016. január 1-jétől, 115.128.000 forint + ÁFA után 2017. január 1-jétől, 78.634.000 forint + ÁFA után 2018. január 1-jétől, 78.910.000 forint + ÁFA után 2019. január 1-jétől a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt értékű kamatot. Határozatának indokolása szerint a felek között létrejött bérleti-üzemeltetési szerződés bérleti díj kiszámítását rögzítő 11. pontja nem tekinthető egyértelműnek és pontosnak. Emiatt és az irányadó díjrendelet megalkotásának hiánya miatt, az aggálymentes szakértői vélemény megállapításaiból kiindulva határozta meg a bérleti díj összegét. Álláspontja szerint az amortizáció kizárólag a felperes tulajdonát képező, az alperes által bérelt és üzemeltetett vagyontárgyak amortizációja vonatkozásában értelmezhető. Rámutatott: az alperes által nyújtott szolgáltatás zavartalanságához szükséges a víziközmű karbantartása és egyéb beruházások végzése, és e ráfordítások fedezete – a felek szerződése alapján – az alperes által fizetendő bérleti díj. A bérleti díj számítása kiindulási alapjának ezért a felperes által bérbeadott vagyonelemek értékét és a felek megállapodása alapján, az abból számítandó amortizációt tekintette. Mindezek miatt a bérleti díj alapjául az önkormányzat törzsvagyont képező bérbeadott vagyonelemek értékét vette figyelembe, és az alapján számította a Tao. tv. 2. számú mellékletében meghatározott amortizációs kulcsokkal az értékcsökkenés mértékét. Rögzítette, hogy a bérbe vett vagyontárgyak és a közszolgáltatás veszteséges működtetése önmagában nem eredményezheti az alperes bérleti díjfizetési kötelezettség alóli mentesülését.

[16] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – helybenhagyta. Kiemelte a fellebbezéssel összefüggésben attól, hogy a díj összecszerúsége tekintetében a felek megállapodása az árhatósági árra, a törvény pedig – az árhatósági árra vonatkozó rendelet hiányában – a felek megállapodására utalt vissza, nem volt levonható az a következtetés, hogy az alperes által fizetendő díj összege egyáltalán ne lenne kiszámítható, vagy hogy az alperes egyáltalán ne lenne köteles díjat fizetni mindaddig, amíg a díjrendelet megalkotására nem kerül sor. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperest terhelő díj összege a felek megállapodásában szereplő utaló szabály alapján – szakértői bizonyítás útján – kiszámítható. Rögzítette, hogy a szerződés 11. pontja a szolgáltatási díjba beépített amortizációs díjhányadra utal, amelynek összege a szolgáltatási díjra vonatkozó díjszerkezet hiányában a szolgáltatási díjból nem következtethető vissza. Hivatkozása szerint emiatt más lehetséges módszer nem állt a szakértő rendelkezésére, minthogy a megállapodásban szereplő amortizációs értéket a vagyonértékelés adataiból a Tao. tv. 2. számú mellékletében foglaltakra figyelemmel számítsa ki. Utalt arra, hogy – az alperes hivatkozásával ellentétben – a felek megállapodásából nem volt kiolvasható, hogy a bérleti díj ne biztosítson fedezetet a tényleges amortizáció összegére. Ahogy az a következtetés sem volt levonható, hogy a szolgáltatási díjba épülő amortizáció ne lehetne azonos a víziközmű tényleges amortizációjával. Alaptalannak tekintette az alperes azt a hivatkozását is, hogy a felperesnek járó bérleti díj megállapítása során a bevételi adatok mellett az alperes költségeit is figyelembe kell venni.

Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a szakértői vélemény kétségtelenül nettó értékben határozta meg a fizetendő bérleti díjat.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem

[17] Az alperes a jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyben elsődlegesen annak – az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő – hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát, másodlagosan a hatályon kívül helyezés mellett az „elsőfokú vagy másodfokú bíróság” új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[18] Az alperes a felülvizsgálati kérelemmel egyidejűleg felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is előterjesztett a Pp. 409. § (2) bekezdés b) pontjának mindkét fordulatára (a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentőségére) és a 409. § (3) bekezdésére (a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre) hivatkozással. Előadta, hogy a Pp. 408. § (2) bekezdésére tekintettel engedélyezés alá esik a felülvizsgálat, azonban álláspontja szerint a jogerős ítélet – az általa kiemelt részeket figyelembe véve – úgy is értelmezhető, hogy a másodfokú bíróság csak részben értett egyet az elsőfokú bírósággal. Megsértett jogszabályhelyként a Pp. 268. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését, 300. § (1) bekezdését, valamint a 316. § (2) bekezdés a) pontja alapján alkalmazandó Pp. 316. § (1) bekezdés b), c) és d) pontjait, a Vksztv. 74. § (1) bekezdés 15. pontját és (4) bekezdés 1. pontját, továbbá a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 200. § (1) bekezdését és 205. § (1)-(2) bekezdéseit jelölte meg.

[19] A Pp. 409. § (2) bekezdés b) pont mindkét fordulata vonatkozásában az engedélyezést megalapozó jogkérdést abban jelölte meg, hogy: „Abban az esetben, amikor a szerződő felek a szerződésben valamely rendelkezés tartalmát (például az ár vagy díj összegét) még meg nem alkotott jogszabályra történő utalással határozzák meg, és a jogszabályalkotásra a szerződés megszűnését megelőzően még nem került sor, a bíróság a szerződésben megjelölt jogszabály hiányában megállapíthatja-e a szerződéses rendelkezés tartalmát?”. A felvetett jogkérdés különleges súlyát abban látta, hogy a területre jellemző a hatósági ár- vagy díjszabályozás, valamint az, hogy az engedélyesek a szolgáltatást igénybe vevőkkel polgári jogi szerződést kötnek. Kifejtette, hogy a felek a szerződésük tartalmát a jogszabály által nem tiltott körben a meglévő vagy majdan megalkotásra kerülő jogszabályi rendelkezésekre hivatkozással is meghatározhatják, így álláspontja szerint a jogalkotás esetleges elmaradása felveti az előző pontban megjelölt jogkérdést. Kiemelte, hogy ez a szabályozási technika nem egyedi jellegű, tömegesen fordul elő a joggyakorlatban. Érvelése szerint a megjelölt jogkérdés helyes értelmezése által közvetve vagy közvetlenül érintett természetes vagy jogi személyek száma akár százezres vagy milliós nagyságrendű lehet.

[20] A felvetett jogkérdés társadalmi jelentőségét azzal indokolta, hogy a súlyosan aggályos magánszakértői véleményre alapított, indokolatlanul meghatározott mértékű bérleti díj megfizetésére kötelezése, potenciálisan a működésének ellehetetlenülését eredményezi, és ezen keresztül az általa ellátott fogyasztók ellátásának biztonságát veszélyezteti. Állította, hogy a társadalmi jelentőséget támasztja alá az is, hogy az Európai Unió is kiemelten kezeli a közösségi víz- és szennyvízfelhasználás kereteit.

[21] A Pp. 409. § (3) bekezdés szerinti kérelmében arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet a Kúria közzétett határozataitól több jogkérdésben is eltér. Az első ilyen jogkérdést a jogalkotó feladatai átvételének tilalmában jelölte meg. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság jogsértést követett el azzal, hogy – a jogalkotó helyett – maga határozta meg a bérleti díj összegét. Kérelme alátámasztásaként a Kúria Pfv.20.619/2020/6. (BH 2020.367.), Pfv.20.914/2022/8., Kfv.III.38.098/2015/4. és Pfv.V.20.627/2021/5. számú határozataira hivatkozott.

[22] A második jogkérdésként a „magánszakértői véleményre irányadó szabályok” megsértését jelölte meg. Állította, hogy a másodfokú bíróság az ítéletét aggályos szakértői véleményre alapította, ezáltal eltért a Kúria Pfv.IV.20.154/2022/8., Pfv.I.20.307/2021/2., Gfv.V.30.208/2023/4., Kfv.45017/2024/8. és Pfv.V.20.585/2023/5. számú határozataitól.

[23] Harmadikként megjelölt jogkérdése a „szakértő alkalmazására irányadó további szabályok” megsértése volt. E körben arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet megállapításával ellentétben nem nyilvánvaló, hogy a magánszakértő a bérleti díjat nettó összegben határozta meg. A bérleti díj ÁFA tartalma és az amortizáció viszonyát olyan szakkérdésnek nevezte, amely szakértő igénybevételét indokolja, és ennek hiányában nem lehet jogszerűen – különösen érdemi indokolás nélkül – valamely peres fél hátrányára eltérni a magánszakértő által megfogalmazottaktól. Állította, hogy a jogerős ítélet e körben eltér a Kúria Pfv.IV.21.194/2023/15. számú határozatától.

A Kúria korábbi határozata

[24] A Kúria a Gfv.III.30.174/2024/2. számú végzésével a felülvizsgálatot megtagadta.

A jogegységi panasz

[25] A Kúria végzése ellen az alperes jogegységi panaszt terjesztett elő a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 41/B. § (2) bekezdése alapján. Állította, hogy a Kúria a támadott határozatában indokolatlanul tért el jogkérdésben a Gfv.30.045/2023/2., Gfv.30.125/2023/2. és Pfv.20.400/2024/4. számon közzétett határozatoktól és számos más hasonló tartalmú kúriai határozattól.

A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsának határozata

[26] A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa a Jpe.II.60.050/2024/14. számú határozatával a jogegységi panasszal támadott határozatot hatályon kívül helyezte, és a Kúria eljárás tanácsát a felülvizsgálati eljárás lefolytatására utasította.

[27] Kiemelte, hogy a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben a félnek nem kell a támadott határozatban kifejtett részletességgel levezetni és indokolni, hogy miért végezhető el a jogegységi szempontú összevetés, hiszen a Pp. 409. § (3) bekezdése, 410. § (2) bekezdés b) pontja és c) pontja cd) alpontja, továbbá a 411. § (1) bekezdése együttes értelmezése alapján ez magának az engedélyezési eljárásnak a tárgya. Rámutatott: e jogszabályi rendelkezések

alapján szükségképpen maga a Kúria kell, hogy elvégezze az engedélyezés iránti eljárásban a jogerős ítélet és a meghivatkozott kúriai határozatok jogegységi szempontú összevetését, amelynek során vizsgálnia kell a jogerős ítélet szerinti tényállás és a hivatkozott kúriai határozat szerinti tényállás hasonlóságát, az alkalmazott és értelmezett jogszabályi rendelkezések, továbbá az ügy által felvetett jogkérdés azonosságát is, azaz az összevethetőséget, hiszen e nélkül a kérelem alaposságáról nem tud állást foglalni.

[28] Megállapította, hogy a támadott határozat jogkérdésben eltért a panaszos által hivatkozott referenciahatározatoktól, és az eltérés nem volt indokolt.

A Kúria döntése és jogi indokai

[29] A Kúria mindenekelőtt utal arra, hogy az igazságügyi tárgyú törvények módosításáról szóló 2025. évi XLIX. törvény 243. § (4) bekezdése szerint a Pp. felülvizsgálatra vonatkozó módosított szabályozást tartalmazó rendelkezései 2026. január 1-jén lépnek hatályba. Átmeneti rendelkezés hiányában a módosítással beiktatott új, illetve a módosítással hatályon kívül helyezett régi eljárási jogszabályi rendelkezések alkalmazandóságát a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15. § (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdés b) pontja alapján kell megítélni (Kúria Pfv.VI.20.171/2026/2., Gfv.VI.30.016/2026/2.). Mivel a felülvizsgálat a jogerős határozat jogkérdésben állított hibájának az orvoslására szolgáló rendkívüli perorvoslat, a jogerős határozat meghozatala minősül annak az eljárási cselekménynek, amely meghatározza az ellene előterjeszthető rendkívüli perorvoslatra vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazandóságát (Kúria Gfv.VI.30.025/2026/2.). Ezért az alperes által felülvizsgálni kért jogerős ítélet meghozatalának időpontjára (2024. február 28.) tekintettel az adott ügyben még a Pp. 2025. december 31-ig hatályban volt rendelkezései voltak irányadóak.

[30] Ennek megfelelően elsődlegesen annak vizsgálatára volt szükség, hogy a Pp. 7. § (1) bekezdés 18. pontja szerinti vagyoni jogi pernek minősülő perben a Pp. 408. § (1) és (2) bekezdése alapján kizárt volt-e a felülvizsgálat.

[31] Mivel a felülvizsgálati kérelemben vitatott érték az ötmillió forintot meghaladta, ezért a Pp. 408. § (1) bekezdésében írt kizáró ok nem állt fenn.

[32] A Pp. 408. § (2) bekezdésének alkalmazása során a következőkre kellett figyelemmel lenni. Az alperes hivatkozása szerint a perben eljáró bíróságok eltérően foglaltak állást abban, hogy az amortizáció összege a szolgáltatási díjból kiszámítható-e vagy sem. Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása tartalmazza, hogy: „A szakértő rögzítette a szakvéleménye kiegészítésében, hogy a másodfokú bíróság végzésének megfelelően a szolgáltatási díjba beépített amortizációt számolta ki.”. Míg ezzel szemben a másodfokú bíróság a jogerős ítélet indokolásának [32] bekezdésében azt állapította meg, hogy a szolgáltatási díjba beépített amortizációs díjhányad összege a szolgáltatási díjból nem következtethető vissza. E két, a határozatok indokolásból kiragadott mondatból ugyanakkor nem következik az, hogy a díjszámítás tekintetében eltérő álláspontot képviseltek volna a bíróságok. Egyrészt az elsőfokú bíróság e körben nem a saját álláspontját rögzítette, hanem az alperes vitatására tekintettel idézte a szakvélemény vonatkozó részét. Másrészt az is megállapítható volt, hogy az ügy érdemét tekintve, tehát abban, hogy adott körülmények között milyen módon lehet kiszámolni a bérleti díj összegét, mindkét bíróság álláspontja

megegyezt: az alperest terhelő díj összege a felek megállapodásában szereplő utaló szabály alapján – szakértői bizonyítás útján – kiszámítható. Egy lehetséges módszer állt a szakértő rendelkezésére, mégpedig az, hogy a megállapodásban szereplő amortizációs értéket a vagyonerőtelés adataiból a Tao tv. 2. számú mellékletében foglaltakra figyelemmel számítsa ki. Ezek alapján csak azt lehetett megállapítani, hogy az adott ügyben a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indoklásra utalással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét.

[33] Mindezek miatt, a felülvizsgálat Pp. 408. § (2) bekezdése szerinti kizártságára tekintettel, a Pp. 409. § (1) bekezdése alapján és a Pp. 412. § (2) bekezdésének megfelelően az alperesnek a felülvizsgálati kérelemmel együtt felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet kellett előterjesztenie.

[34] A kérelemhez kötöttség perjogi szabályából [Pp. 2. § (2) bekezdés] következően a Kúria a felülvizsgálatot kizárólag a fél által megjelölt okból engedélyezheti (Kúria Pfv.II.20.339/2024/2., Pfv.II.20.497/2024/2.). Emiatt az alperes kérelmének elbírálásakor arról kellett állást foglalni, hogy a Pp. 409. § (2) bekezdés b) pontja (a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége) és (3) bekezdése (a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés) alapján, az előadott indokokra tekintettel engedélyezhető-e a felülvizsgálat.

[35] A Kúria először a Pp. 409. § (3) bekezdésében meghatározott, mérlegelést nem tűrő engedélyezési ok fennállását vizsgálta.

[36] A Kúria a Pp. 409. § (3) bekezdése alapján a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítélet a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben eltér, azaz a jogerős ítélet a Kúria által meghozott, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) 2012. január 1-je után közzétett eseti határozatban kifejtettektől eltérő jogértelmezésen alapul (Kúria Pfv.IV.20.742/2023/2., Gfv.VI.30.337/2024/4., Pfv.III.21.336/2025/3., Gfv.VI.30.019/2026/3.).

[37] A referenciahatározatoktól való eltérés vizsgálata kapcsán a Kúria előrebocsátja, hogy – amint arra már több ízben rámutatott [Kúria Pfv.V.21.294/2022/2., Gfv.V.30.561/2022/2., Gfv.V.30.562/2022/2., Pfv.V.21.323/2022/2. (BH 2023.71.)] – a Pp. 409. §-a és 410. §-a együttes tartalmából következően valamennyi engedélyezési ok, így a Pp. 409. § (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint (3) bekezdése tekintetében is alapvető törvényi feltétel, hogy a fél által az ügy érdemére kihatónak állított jogszabálysértések vizsgálata elvi jelentőségű jogkérdést vessen fel. A felülvizsgálat engedélyezése körében elvi jelentőségű jogkérdésnek az a jogkérdés minősül, amely egy jogszabály rendelkezésének értelmezésével, az alkalmazandó norma alapvető tartalmával és az ahhoz kapcsolódó esetleges jogkövetkezményekkel függ össze [Kúria Pfv.V.20.675/2022/2., Pfv.V.21.323/2022/2. (BH 2023.71.), Gfv.30.523/2022/2., Pfv.V.20.603/2023/2.]. A jogerős ítélettel szemben állított jogszabálysértés megjelölése nem azonos az engedélyezést megalapozó jogkérdés bemutatásával. A felülvizsgálat engedélyezését kérő félnek az általa állított jogszabálysértésből kiindulva kell megjelölnie azt a jogkérdést, amelyre a kérelmét alapítja (Kúria Pfv.V.20.051/2022/6., Pfv.V.20.494/2022/3., Pfv.V.20.556/2022/2.).

[38] Az alperes az első jogkérdéssel („a jogalkotó feladatai átvételének tilalmával”) kapcsolatban az általa hivatkozott kúriai határozatok alapján megállapíthatónak tartotta, hogy a bíróság nem jogosult a felek közötti bérleti-üzemeltetési szerződés megszűnéséig arra, hogy a bérleti díjat – a jogszabályalkotó árhatóság helyett – bármely jogcímen maga határozza meg. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság ezzel ellentétesen járt el, amikor az elmaradt árhatósági szabályozás tartalmát tekintve azzal a feltételezéssel élt, hogy a szolgáltatási díjba beépülő amortizáció azonos a víziközmű tényleges (teljes) amortizációjával, és ezzel átvette a jogalkotó szerepét a bérleti díj meghatározására. Állította, hogy a másodfokú bíróság a jogalkotó Vksztv. 4. § (1) és (4) bekezdése szerinti feladatának átvételével közvetve megsértette a régi Ptk. 200. § (1) bekezdését, valamint 205. § (1) és (2) bekezdését is.

[39] Az összevethetőség vizsgálata során a következőknek kellett jelentőséget tulajdonítani. A Kúria a Pfv.VI.20.619/2020/6. számú határozatával víziközmű-szolgáltatók jogvitájában döntött, ahol a szolgáltatók egyike a Vksztv. 2. § 27. pontja szerinti víziközműves kapcsolódó szolgáltatás díját követelhetette. Ennek a szolgáltatásnak az ivóvíz átadási árából és az átvett szennyvíz kezelési díjából álló díját, az átadási árat a perbeli szolgáltatás megkezdésekor hatályos Vksztv. 67. § (3) bekezdése szerint a miniszter rendeletben állapítja meg. A Kúria emiatt tekintettel volt arra, hogy a Vksztv. 74. § (2) bekezdés 4. pontjában felhatalmazást kapott a miniszter, hogy rendeletben állapítsa meg a víziközműves kapcsolódó szolgáltatás körében az ivóvíz átadási árait és azok alkalmazásának időpontját, valamint az átvett szennyvíz kezelési díjait és azok alkalmazásának kezdő időpontját. Emellett figyelembe vette – egyebek mellett – azt, hogy a Vksztv. 77. § (1) bekezdés átmeneti rendelkezése szerint a rendelet hatálybalépéséig a víziközmű-szolgáltató a 2013. január 31-én jogszerűen alkalmazott díjat alkalmazhatja. Ezek alapján is vont le azt a következtetést, hogy polgári perben a bíróság polgári jogi jogcímenek a közműves ivóvízellátás, a közműves szennyvízelvezetés és -tisztítás díját nem állapíthatja meg, és ezen nem változtat a jogalkotásra felhatalmazott miniszter esetleges mulasztása sem. Elvi élel rögzítette továbbá, hogy jogalkotási feladatot a jogalkalmazó bíróság nem vehet át. A Kúria az alperes által ugyanitt megjelölt Pfv.V.20.914/2022/8. számú határozatának a kérelemben kiemelt indokolási részében azt hangsúlyozta, hogy azonos tényállás mellett teljes mértékben egyetért a fenti határozatban kifejtett jogi állásponttal, attól való eltérésre egyező tényállás esetén nem látott indokot. Ehhez képest azonban – megelőző díjmeghatározás hiánya miatt – az adott ügy irányadó tényállására tekintettel nem tartotta értelmezhetőnek 2013. január 31-i időpontra vetítve a korábbi víziközmű-szolgáltató által alkalmazott díjat.

[40] Ezzel szemben az alperes által felülvizsgálni kért jogerős ítélettel elbírált kereset tárgya nem víziközműves kapcsolódó szolgáltatás díja, hanem a Vksztv. 29-31. §-ában szabályozott bérleti-üzemeltetési szerződésből fakadó díj volt. A tényállás szerint a felperes mint bérbeadó és az alperes mint bérlő között 2013. május 29-én bérleti-üzemeltetési szerződés jött létre, és a felperes a 2014. július 30-tól 2018. december 31-ig tartó időszakra érvényesítette a bérleti-üzemeltetési díj iránti igényét. Arra pedig a Vksztv. felhatalmazó rendelkezései közül nem a 74. § (2) bekezdés 4. pontja, hanem a 74. § (4) bekezdés 1. pontja volt irányadó, amelynek a jogerős ítélet indokolásában idézett szövege szerint a bérleti (használati) díj összegét a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal rendeletben állapítja meg. Az ezzel együtt mindkét fokú bíróság által figyelembe vett, 2015. július 25-től hatályos Vksztv. 87. § (1) bekezdése értelmében a 74. § (4) bekezdés 1. pontjában meghatározott rendelet hatálybalépéséig a 2015. július 1-jén hatályos megállapodásban meghatározott használati díj alkalmazandó. Ennek megfelelően, mivel az említett rendelet megalkotása a megismételt eljárásban meghozott elsőfokú ítélet meghozataláig sem történt

meg, ezért a perben eljáró bíróságok a használati díj mértékét a felek megállapodása alapján határozták meg.

[41] Mindez a releváns tényállási elemek és az alkalmazott jogszabályi rendelkezések lényegi különbözőségét jelentette. A másodfokú bíróság a támadott jogerős ítéletében a Kúriának a vizsgált körben további referenciahatározatként feltüntetett Kfv.III.38.098/2015/4. és Pfv.V.20.627/2021/5. számú közzétett határozatában is megtalálható, a jogalkotói feladatok átvételének tilalmával kapcsolatos, általános érvényű megállapításával ellentétes tartalmú jogértelmezést sem fejtett ki. Az elsőfokú bírósággal egyezően – a fentebb írtak szerint – abból indult ki, hogy a felek jogvitájában irányadó átmeneti jogszabályi rendelkezés a felek megállapodására utalt vissza, a használati díj mértékét megállapító rendelet hatálybalépéséig a megállapodásban meghatározott használati díj alkalmazandóságát mondta ki. A másodfokú bíróság az érdemi döntését erre alapította, és nem azzal indokolta, hogy az arra felhatalmazott jogszabályalkotó árhatóság helyett jogosult lenne a díj mértékének meghatározására. Ehhez képest annak megítélése, hogy a perben eljáró bíróságok az alperes által megfizetendő díj mértékét helyes számítási módszer alapulvételével, valóban a megállapodás tartalmának megfelelően állapították-e meg, és ezzel megvalósították-e a felülvizsgálati kérelemben állított anyagi jogi jogszabálysértéseket, az érdemi felülvizsgálatra tartozhatott volna.

[42] Az alperes a Pp. 409. § (3) bekezdésében írt kötelező engedélyezési ok fennállását két további, a felülvizsgálati kérelemben megjelölt eljárési szabálysértésekkel összefüggő jogkérdés tekintetében állította. Második jogkérdésként a magánszakértői véleményre irányadó szabályok, míg harmadik jogkérdésként a szakértő alkalmazására irányadó rendelkezés megsértésére hivatkozott. A második jogkérdéshez kapcsolódóan feltüntetett referenciahatározatok közül a Kúria a Pfv.IV.20.154/2022/8. és Gfv.V.30.208/2023/4. számú határozatában a Pp. 316. § (3) bekezdésének az aggályos szakvélemény bizonyítékként való figyelembe vehetőségét kizáró szabályát és a Pp. 317. § (1) bekezdés b) pontjának az aggályos szakvéleménnyel kapcsolatos figyelemfelhívási kötelezettségről szóló rendelkezését, a Pfv.I.20.307/2021/2. és Kfv.VII.45.017/2024/8. számú határozatában a Pp. 316. § (1) bekezdésének az aggályosság okokat felsoroló szabályát értelmezte, míg a Pfv.V.20.585/2023/5. számú határozatában a felülvizsgálati kérelem megalapozására alkalmas bizonyítékmérlegelési hibákat határozta meg. Az alperes e döntések alapján megállapíthatónak tartotta, hogy a másodfokú bíróság az ítéletét olyan „bizonyítási eszközre” alapította, amely az aggályossága okán nem volt alkalmas a perben jelentős tény megállapítására. Részletesen ismertette a perben felhasznált magánszakértői vélemény aggályosságára vonatkozó érveit. A harmadik jogkérdés esetében pedig a Kúria Pfv.IV.21.194/2023/15. számú határozatának a Pp. 300. § (1) bekezdés tartalmát rögzítő indokát emelte ki. Ezzel összefüggésben azt adta elő, hogy a jogerős ítéletben foglaltakkal szemben nem nyilvánvaló, hogy a magánszakértő a díjat nettó értékben határozta meg, és ezért a marasztalását még az egyébként súlyosan aggályos magánszakértői vélemény sem támasztotta alá.

[43] A kötelező engedélyezési ok fennállásának megállapításához azonban nem elegendő a félnek az azonos tartalmú jogszabályi rendelkezések sérelmére, téves alkalmazására történő hivatkozása, az is szükséges, hogy a felülvizsgálni kért jogerős ítélet a Kúria közzétett határozatának hivatkozott részétől különböző jogértelmezést tartalmazzon. Ennek megfelelően szükséges, hogy a másodfokú bíróság a jogerős ítéletben kifejezetten a hivatkozott eljárásjogi kérdésben foglaljon állást, e jogkérdést értelmezze (Kúria Gfv.III.30.253/2025/2., Pfv.III.21.336/2025/3., Pfv.III.20.103/2026/2.).

[44] Ezzel szemben a másodfokú bíróság a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben felvetett eljárásjogi jogkérdések tekintetében, a magánszakértői vélemény aggályosságával és a szakértő alkalmazásával kapcsolatban a referenciahatározatok idézett részeitől eltérő jogi álláspontot nem fejtett ki. A jogerős ítélet indokolásában nem szerepel olyan jogértelmezés, hogy a magánszakértői vélemény a törvény által így nevesített valamely ok fennállása esetén ne minősülne aggályosnak, a bíróságnak a magánszakértői vélemény aggályossága esetén ne lenne anyagi pervezetési feladata és az aggályos magánszakértői vélemény bizonyítékként felhasználható lenne. A másodfokú bíróság helyesnek minősítette az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a kiegészített szakértői véleményben foglaltak aggálytalanul alkalmasak voltak a kereset összecszerűségének alátámasztására. Ennek indokaként utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban eleget tett a hatályon kívül helyező végzésben szereplő felhívásnak, és a szakértőt a másodfokú határozatban foglalt szempontok közlésével hívta fel a szakértői vélemény kiegészítésére. A másodfokú bíróság a szakértő alkalmazásának feltételeit illetően sem adott olyan jogértelmezést, amely ellentétes lenne az alperes által hivatkozott kúriai határozatban írtakkal. A keresetben megfizetni kért díj összegének meghatározását – a felekkel egyezően – szakkérdésnek tekintette, és ezt, a perben jelentős tény a kiegészített magánszakértői vélemény figyelembevételével állapította meg. Az alperes valójában nem a támadott jogerős ítéletnek a Pp. 300. § (1) bekezdésére és 316. §-ára vonatkozó jogértelmezését, hanem a szóban forgó eljárási szabályok mikénti tényleges alkalmazását kifogásolta. Az eljárási szabálysértés állítása a Pp. 2025. december 31-ig hatályban volt szabályozási rendszerében azonban nem minősült felülvizsgálat engedélyezési oknak (Kúria Gfv.III.30.255/2025/2.). Ehhez képest annak értékelése, hogy a jogerős ítéletnek az előzőekben bemutatott jogi indokai helytállóak-e, megfelelnek-e a felülvizsgálati kérelemben megsértettként feltüntetett eljárásjogi jogszabályhelyeknek, az érdemi felülvizsgálatra tartozhatott volna. Kizárólag az engedélyezést követő felülvizsgálati eljárás tárgyát képezi ugyanis az, hogy a jogerős határozat valóban sérti-e a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályi rendelkezéseket (Kúria Gfv.V.30.427/2023/2.). Önmagában a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet vélt vagy valós jogszabálysértő volta nem ad lehetőséget a felülvizsgálat engedélyezésére (Kúria Pfv.V.21.285/2022/2.). Ugyanígy a felülvizsgálat engedélyezése iránti eljárási szakasz kereteit meghaladó, azokon túlmutató, a felülvizsgálati eljárás érdemi szakaszára tartozó kérdés annak eldöntése, hogy az eljárt bíróság a mérlegelési körébe vont adatok és bizonyítékok egybevetése során jutott-e nyilvánvalóan helytelen és okszerűtlen következtetésre (Kúria Gfv.V.30.536/2022/2., Gfv.V.30.168/2023/2.). Ennélfogva a kötelező engedélyezési ok fennállásának vizsgálata az adott esetben sem terjedhetett ki annak értékelésére, hogy a jogerős ítélet mentes volt-e a hivatkozott referenciahatározatok egyikében részletezett bizonyítékmérlegelési hibáktól.

[45] Mindezekre tekintettel a felülvizsgálat a Pp. 409. § (3) bekezdése alapján nem volt engedélyezhető.

[46] Az alperes a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmét a Pp. 409. § (2) bekezdés b) pontjára is alapította.

[47] E jogszabályhely értelmében a Kúria a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége miatt indokolt.

[48] Az erre való hivatkozás az engedélyezésnek két eltérő – vagylagos – feltételét jelöli meg, az engedélyezés két eltérő esetét öleli fel, ebből következően az eltérő indokolást igényel. Amíg a felvetett jogkérdés „különleges súlya” miatt a jogerős ítélet felülvizsgálatára kizárólag akkor van lehetőség, ha a vizsgált jogkérdés az egyedi ügyön – különleges súlyára tekintettel – túlmutat, és ez a Kúria iránymutatását szükségessé teszi; addig a felvetett jogkérdés „társadalmi jelentősége” miatt akkor indokolt a jogerős ítélet felülvizsgálata, ha a jogkérdés a jogalanyok széles körét közvetlenül vagy közvetett módon érinti. További feltétel, hogy ezekben az esetekben a felülvizsgálat csak akkor engedélyezhető, ha a Kúria az adott jogkérdésben korábban még nem foglalt állást közzétett határozatában (Kúria Pfv.V.20.750/2023/2., Gfv.VI.30.019/2026/2., Pfv.VI.20.088/2026/3.).

[49] A Pp. 409. § (2) bekezdés b) pont első fordulata (a felvetett jogkérdés különleges súlya) akkor teszi lehetővé a jogerős ítélet felülvizsgálatát, ha a vizsgált jogkérdés az egyedi ügyön túlmutat. Előfordulhat ugyanis, hogy nem alakult ki széttartó bírói gyakorlat, és a joggyakorlat továbbfejlesztésére sincs szükség, de a felülvizsgálati kérelem olyan jogértelmezési kérdést tartalmaz, amellyel kapcsolatban a Kúria korábban még nem foglalt állást. Ez az eset áll fenn akkor, ha egy új jogszabály értelmezése, vagy egy joghézag kitöltése elvi iránymutatást igényel. Ezekben az esetekben is szükséges a felülvizsgálat engedélyezéséhez, hogy valamilyen további – általában a jogegységgel, illetve közvetve a jogbiztonsággal kapcsolatba hozható – fontos ok fennálljon, és ennek folytán a Kúria iránymutatása váljon szükségessé. Ilyennek tekinthető például, ha a jogkérdés nagy számban előforduló új típusú ügyben merül fel (Kúria Gfv.III.30.425/2023/3., Gfv.III.30.255/2025/2., Pfv.VI.20.726/2025/4.).

[50] A Pp. 409. § (2) bekezdés b) pontjának második fordulatában írt engedélyezési ok alapján, a felvetett jogkérdés társadalmi jelentőségére figyelemmel akkor engedélyezhető a felülvizsgálat, ha a jogkérdés a jogalanyok széles körét közvetlenül vagy közvetett módon érinti. Nagy társadalmi jelentősége lehet egy jogkérdésnek akkor is, ha a jogsértő gyakorlat fenntartása másokat is a jogsértő gyakorlat folytatására ösztönözhet (Kúria Gfv.VI.30.458/2022/2., Gfv.III.30.425/2023/3., Gfv.VI.30.016/2026/2.).

[51] A felülvizsgálat ezekben az esetekben is csak akkor engedélyezhető, ha a Kúria a különleges súlyú, illetve a nagy társadalmi jelentőségű jogkérdésben korábban még nem foglalt állást jogegységi határozatában, vagy az általa a BHGY-ben közzétett eseti határozatban. Nincs szükség például – az egyébként nagy társadalmi hatású – devizahiteles ügyekben a felülvizsgálat engedélyezésére, ha a Kúria az adott kérdésben az említett módokon már állást foglalt, és a jogerős ítélet a Kúria gyakorlatától nem tér el (Kúria Pfv.III.20.216/2024/2., Gfv.III.30.193/2024/2., Pfv.VI.20.675/2024/2.).

[52] Az alperes a kérelmében nem támasztotta alá, hogy az általa megjelölt jogértelmezési kérdés – a különleges súlyára tekintettel – az adott ügyön túlmutatna, az nagy számban előforduló új típusú ügyben merült volna fel. Nem igazolta, hogy a közszolgáltatók között a perbeli esethez hasonló szerződéses gyakorlat alakult volna ki, és annak alapján – hasonlóan az adott ügghöz – vitás lenne a bérleti díj összegének meghatározása. Emellett önmagában az uniós jogalkotásra történt hivatkozás sem alapozhatta meg a felülvizsgálatnak az említett okokból való engedélyezését, ahogy az ellátási területen élők nagy száma sem. Az utóbbi körülményből semmiképpen nem lehetett arra következtetni, hogy a felvetett jogkérdés a társadalom széles körét érintené. Továbbá az, a pusztán feltételezésre alapított hivatkozás sem

volt figyelembe vehető, hogy a helyes jogértelmezéssel (közvetve vagy közvetlenül) érintett természetes vagy jogi személyek száma akár százezres vagy milliós nagyságrendű lehet. A víziközműrendszerek állapota az engedélyezés szempontjából ugyancsak súlytalan volt, az ugyanis nincs és nem is lehet befolyással a bérleti díjfizetési kötelezettségre.

[53] A Kúria hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálat engedélyezése nem szolgálhat az egyedi ügyben történt esetleges jogszabálysértés kiküszöbölésére; a rendkívüli és kivételes jogorvoslatra csak a Pp. 409. § (2) és (3) bekezdésében meghatározott feltételek valamelyikének fennállása esetén kerülhet sor.

[54] Kiemeli ugyanakkor azt is, hogy a bíróság pervezetése, a mérlegelési körébe tartozó tényállás vizsgálata, a bizonyítás adatainak újabb egybevetése és értékelése, azaz annak eldöntése, hogy az eljáró bíróság a mérlegelés körébe vont adatok és bizonyítékok egybevetése során jutott-e nyilvánvalóan helytelen és okszerűtlen következtetésre, már a felülvizsgálat engedélyezése iránti eljárási szakasz kereteit meghaladó, azokon túlmutató, a felülvizsgálati kérelem érdemi szakaszára tartozó kérdés (Kúria Gfv.V.30.536/2022/2., Gfv.V.30.168/2023/2.). A felülvizsgálat engedélyezése iránti eljárásnak ezért nem lehetett tárgya annak értékelése, hogy a bíróságok jogszabálysértés nélkül foglaltak-e állást a szakvélemény bizonyításra való alkalmasságának kérdésében.

[55] A Kúria a kifejtettekre tekintettel, a Pp. 411. § (1) és (2) bekezdése alapján a felülvizsgálatot megtagadta.

[56] A végzés elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Budapest, 2026. április 21.

Salamonné dr. Piltz Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Zumbók Péter s.k. előadó bíró, Dr. Bajnok István s.k. bíró, Dr. Farkas Attila s.k. bíró, Dr. Gáspár Mónika s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző